

Originea vieții din punctul de vedere al informaticii

– Legile naturii referitoare la informație și concluziile lor –

Prof. dr. ing. Werner Gitt

În știință o argumentare este puternică numai atunci când legile naturii se pot aplica în sensul de a exclude un proces. În toate organismele se găsește o cantitate enormă de informații. Teoria evoluției nu ar putea să funcționeze decât dacă în materie ar exista o posibilitate ca informația să poată să apară prin procese hazardate. Această informație este absolut necesară, deoarece toate planurile de construcție a individului și toate procesele celulare complexe (spre ex., fotosinteza) se desfășoară conform unei informații anterioare. În această lucrare se argumentează prin legile naturii referitoare la informație, care au fost obținute prin observații. Aceste legi exclud complet faptul că orice informație, și prin aceasta și informația biologică, a putut să rezulte din materie și energie, fără o legătură cu un Autor inteligent (detaliat în [1]). Cine consideră plauzibilă evoluția, crede în existența unui „perpetuum mobile al informației”. Pentru originea informației biologice, legile naturii amintite aici impun un Creator conștient care a știut ce a vrut. În final sunt prezentate concluziile decisive ale acestei legi.

1. Ce este o lege a naturii?

Referitor la observarea lumii noastre, dacă valabilitatea generală a axiomelor este confirmată mereu într-un mod reproductibil, atunci se vorbește de o lege a naturii. Cu privire la puterea lor explicativă, legile naturii se bucură în știință de cel mai mare grad de încredere. Următoarele lucruri sunt semnificative:

- ◆ *Legile naturii nu cunosc nici o excepție.*
- ◆ *Legile naturii nu se schimbă în timp.*
- ◆ *Legile naturii ne răspund la întrebarea dacă un proces imaginat este sau nu posibil. Aceasta este o aplicație deosebită a legilor naturii.*
- ◆ *Legile naturii au existat dintotdeauna, și anume independent de descoperirea sau formularea lor de către oameni.*
- ◆ *Legile naturii se pot aplica cu succes și în situații necunoscute.*

Când vorbesc despre legile naturii, prin aceasta înțeleg legile fizice și chimice. Cine este de părere că lumea noastră poate fi descrisă numai prin mărimi materiale, limitează capacitatea sa de percepție. Lumea noastră are și mărimi imateriale, cum ar fi informația, voința, și conștiința. Cu ajutorul conceptului amintit aici se încearcă pentru prima dată să se formuleze legi ale naturii pentru mărimi ne-materiale. Ele îndeplinesc aceleași criterii riguroase ca și legile naturii referitoare la mărimile materiale, iar în concluziile lor sunt tot așa de expresive, ca și cele referitoare la mărimile materiale.

2. Ce este informația?

2.1 Informația nu este un atribut al materiei

Matematicianul american *Norbert Wiener* a făcut următoarea afirmație: „Informația este informație – nici materie și nici energie”. Prin aceasta el a observat un lucru esențial: Informația nu este o mărime materială. Vreau să explic acest atribut al informației prin următorul exemplu:

Să ne imaginăm o suprafață de nisip pe plajă. Scriu cu degetul câteva fraze în nisip. Conținutul informației este înțeles. Apoi șterg informația, prin aceea că nivelez nisipul.

Scriu iarăși câteva fraze în nisip. Pentru prezentarea informației folosesc aceeași materie ca și mai înainte. Prin nivelarea și rescrierea în nisip nu s-a schimbat niciodată greutatea nisipului, deși între timp au fost prezentate informații diferite. Așadar, informația este imponderabilă (nu are greutate). (Pentru același exemplu s-ar fi putut folosi un hard de calculator.)

Deși *Norbert Wiener* ne-a spus că informația nu este *nimic* (nici materie și nici energie), totuși vreau să știu ce este de fapt informația. Voi căuta să răspund la această întrebare în ceea ce urmează.

Deoarece informația este o mărime imaterială, nici apariția ei nu poate fi explicată prin procese materiale. Care este factorul decisiv al existenței informației? Ce mă determină să scriu o scrisoare, o carte poștală, o felicitare un jurnal zilnic sau o notiță? Condiția principală este voia mea sau a patronului meu; informația se bazează întotdeauna pe voința emitentului, a celui care emite informația. Ea nu este o constantă, ci în funcție de intenție, poate să crească sau să scadă, iar prin influențe conturbante poate fi deformată sau distrusă. Fac o precizare: Informația apare numai prin voință (intenție).

2.2 Definiția informației conform legilor naturii

Spre a putea descrie legile naturii referitoare la informație este nevoie de o definiție adecvată și precisă, spre a putea decide clar dacă un sistem necunoscut aparține sau nu domeniului definiției. Următoarea definiție permite o clasificare sigură:

Dacă într-un sistem observat există toate cele cinci niveluri ierarhice: *statistică, sintaxă, semantică, pragmatică și apobetică, atunci există întotdeauna o informației anterioară.*

Definițiile celor cinci niveluri:

1. Statistică: Aici se pun întrebări cum ar fi: Din câte litere, cifre și cuvinte este format întregul text? Care este numărul literelor separate ale alfabetului folosit (spre ex.: a, b, c, ... z sau G, C, A, sau T)? Cu ce frecvență apar anumite litere sau cuvinte?

Claude E. Shannon a formulat un concept matematic [1, P. 294–311], dar numai pentru acest nivel.

2. Sintaxă: În sintaxă se însumează toate caracteristicile structurale ale prezentării informației. În acest al doilea nivel este vorba numai de sistemul de semne (coduri) și de regulile de legătură a semnelor și șirurilor de semne (gramatică, tezaur lingvistic), iar lucrul acesta are loc independent de orice interpretare.

3. Semantică: Șirurile de semne și regulile sintactice formează condițiile necesare prezentării informației. Lucrul decisiv al unei informații de transmis este însă semantica, adică mesajul conținut în ea, afirmația, sensul, importanța.

4. Pragmatică: Informația pretinde o reacție. În modul meu de abordare nu contează dacă receptorul informației procedează conform cu intenția emitentului informației, contrar acesteia sau nu reacționează deloc. Orice transmitere de informație are însă loc cu intenția emitentului de a declanșa o anumită reacție din partea celui care o recepționează.

5. Apobetică: Prin aceasta am ajuns la ultimul și cel mai înalt nivel al informației, anume la **apobetică** (aspectul scopului, al rezultatului; grec. apobeinon = rezultat, succes, final). Aspectul apobeticii este cel mai important, deoarece el întreabă care este țelul propus de emitent.

3. Cele cinci LEGI ale NATURII referitoare la INFORMAȚIE (LNI)

LNI-1: O mărime materială nu poate să producă o mărime ne-materială

Din experiența comună știm că un măr face mere, un păr face pere și că un mărăci-ne mărăcini. Tot așa iepele fată cârlani, vacile viței și femeile nasc copii. Prin observație deducem că o mărime materială nu produce niciodată o mărime imaterială. Pentru a sublinia contrastul dintre aceste mărimi, în loc de imaterial voi scrie în continuare „ne-material“.

LNI-2: Informația este o mărime ne-materială fundamentală

Realitatea în care trăim se poate despărți în două domenii fundamentale diferite, anume, în lumea *materială* și *ne-materială*. Materia are o greutate care poate fi măsurată în câmpul gravitațional. În contrast cu ea, toate celelalte mărimi ne-materiale (sper ex.: informație, conștiință, inteligență, voință) sunt imponderabile. Totuși, trebuie precizat că pentru stocarea și transmiterea informației este nevoie de materie și energie.

LNI-3: Informația nu se poate forma în procese statice

Procesele statice sunt fie procese fizice, fie chimice, care se desfășoară fără participarea unei inteligențe coordonatoare.

LNI-4: Informația nu poate să apară decât printr-un emitent inteligent

În contrast cu un emitent mecanic, un emitent inteligent are conștiință, posedă o voință proprie, este creativ, gândește independent și acționează urmărind un anumit scop.

LNI-4 este o lege a naturii foarte generală, din care se pot deduce mai multe legi specifice ale naturii.

LNI-4a: Fiecare cod se bazează pe înțelegerea reciprocă dintre emitent și receptor.

LNI-4b: Fără un emitent inteligent nu există nici o informație nouă.

LNI-4c: Orice șir de transmitere a informației poate fi urmărit pe calea urmată de el, până la emitentul inteligent.

LNI-4d: Clasificarea importanței într-un șir de simboluri este un proces mintal care necesită inteligență.

Amintesc aici trei observații O1, O2 și O3 care sunt foarte importante:

O1: Mașinile tehnice și biologice pot stoca, transmite, decoda și traduce informații, *fără* ca ele însăși să înțeleagă clasificarea. Acestea se încadrează în cazul LNI-4c.

O2: Informația este baza ne-materială a tuturor sistemelor tehnologice și biologice.

O3: Pentru stocarea informației este necesar un purtător material.

În ceea ce urmează voi prezenta opt concluzii esențiale cu ajutorul legilor naturii.

4. Patru concluzii esențiale

Dup ce s-a stabilit domeniul definiției, iar prin intermediul experienței cunoaștem deja legile naturii referitoare la informație, le putem aplica direct și efectiv. Am găsit opt concluzii esențiale care răspund la întrebări fundamentale. Cum noi, indiferent ce gândim

sau facem științific, ajungem la o limită, nici aici nu va fi altfel. Deoarece întrebările noastre depășesc această limită, avem nevoie de o sursă de informație ca să putem depăși această limită. Această sursă superioară de informații este Biblia. În continuare voi proceda astfel: Numesc concluzia formulată concis, apoi argumentez pe baza legilor naturii referitoare la informație, iar în final amintesc indiciul biblic care confirmă sau completează concluzia.

Concluzia nr. 1: Dumnezeu există, ceea ce combate ateismul.

C1: Deoarece în orice formă de viață găsim un cod (molecule ARN respectiv ADN) și alte niveluri ale informației, este cert că ne aflăm în cadrul domeniului definiției informației. De aici se deduce:

Aici trebuie să existe un emitent inteligent!

(Aplicație a LNI-3, LNI-6, LNI-7)

Argumentare: Cum în lumea materială, prin observare sau experiment, nu există nici un proces reproductibil, prin care informația să rezulte de la sine, lucrul acesta este valabil pentru toate informațiile pe care le găsim în organisme. Astfel, LNI-4 implică un Autor inteligent care „să fi scris programele“. Prin aceasta și concluzia nr. 1 este o combatere a ateismului.

Concluzia nr. 2: Dumnezeu este omniscient și etern.

C2: Informația care este codificată în molecula ADN depășește cu mult toate tehnologiile noastre actuale. Cum nici un om nu poate fi considerat emitentul lor, acesta trebuie căutat în afara lumii noastre vizibile. De aici se deduce:

Emitentul trebuie să fie nu numai extrem de inteligent, ci și să dețină infinit de multe informații și inteligență, adică el trebuie să fie omniscient (atotștiutor).

(Aplicație a LNI-1, LNI-2, LNI-4b)

Argumentare: Conform LNI-4c, la începutul oricărui șir de transmitere a informației se află un Autor inteligent. Dacă se aplică consecvent această lege la informația biologică, atunci și aici este necesar un Autor inteligent. În moleculele ADN se găsește cea mare densitate de informație cunoscută până în prezent [1, p. 311–313]. Datorită LNI-1, în principiu eșuează toate procesele imaginabile care au loc în materie, ele neputând fi considerate sursa de informație. Omul, care deși poate produce informație (spre ex.: scrisori, cărți), nu poate fi considerat sursa informației biologice. Nu rămâne decât un emitent care a acționat în afara lumii noastre tridimensionale.

După o prelegere la o universitate, o studentă a întrebât: „Cine L-a informat pe Dumnezeu, astfel ca El să fie capabil să programeze celulele ADN?“

Sunt posibile două explicații:

a): Să ne imaginăm că acest Dumnezeu deși ar fi ceva mai inteligent decât noi, și El ar fi limitat în inteligența Sa. Tot așa mai presupunem că El ar dispune de atâta inteligență (respectiv informație), astfel încât să fie capabil să programeze toate sistemele biologice. De aici rezultă automat întrebarea: Cine i-a dat Lui această informație necesară și cine L-a învățat? Drept consecință, El are nevoie de un tutore T_1 , deci de un Dumnezeu superior Lui, care să știe mai mult decât Dumnezeu. Dacă T_1 ar ști mai mult decât Dumnezeu, dar și el ar fi limitat, atunci și el la rândul lui ar avea nevoie de un tutore T_2 , – deci un Dumnezeu de două ori mai superior decât Dumnezeu. Conform cu modul acesta de gândire, acest șir s-ar putea prelungi cu T_3 , T_4 , până la T_{infin} . După cum se vede, este nevoie infinită de Dumnezei, astfel că în lungul șir fie-

care T+1-Dumnezeu să știe întotdeauna mai mult decât x-Dumnezeul anterior. Nu mai despre acest supra-supra-supra- ... Dumnezeu¹ s-ar putea spune că este nelimitat și omniscient.

b): Mai simplu și mai satisfăcător este să se presupună de la început numai un emitent unic (un Autor, un Creator, un Dumnezeu). Prin aceasta se pretinde ca acesta să fie **infini**t de inteligent și să aibă la dispoziție o **informație** infinită. Deci El trebuie să fie **omniscient**.

Care dintre cele două explicații a) și b) este cea corectă? Din punct de vedere logic ambele explicații sunt echivalente. Trebuie să decidem, dar decizia nu se poate deduce din LNI. Decidem judecând astfel: În realitate totdeauna există numai mulțimi finite numărabile. Deși numărul atomilor din univers este inimaginabil de mare, în principiu ei sunt totuși numărabili. Totalitatea oamenilor sau a furnicilor sau a boabelor de grâu care au existat vreodată este imens de mare, însă finită. Deși infinitul este o noțiune obișnuită în abstracția matematică, în realitate nu există nimic care să nu poată fi reprezentat printr-un număr infinit. Astfel că explicația a) nu rezistă testului plauzibilității, de aceea singura alternativă rămâne b). Ceea ce înseamnă: Nu există decât un singur emitent. Însă acesta trebuie să fie **omniscient**.

Prin aceasta am ajuns tocmai la ceea ce învață Biblia: Nu există decât **un** Dumnezeu: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine nu este alt Dumnezeu“ (Isaia 44:6). Ce înseamnă că Dumnezeu (emitentul informației biologice, Creatorul) este infinit? Atunci pentru El nu există nici o întrebare la care să nu poată răspunde; El cunoaște nu numai toate lucrurile din trecut și prezent – ci Lui nu-L este ascuns nici viitorul. Însă dacă El știe toate lucrurile – chiar dincolo de limitele timpului – atunci El trebuie să fie **etern**. Astfel, printr-o concluzie (fără Biblie!), am aflat de ce în Romani 1:20 stă scris că din lucrările creației deducem puterea *eternă*² a lui Dumnezeu. Biblia declară în mai multe locuri că Dumnezeu este etern (Psalmul 90:2, Isaia 40:28, Daniel 6:26).

Concluzia nr. 3: Dumnezeu este extrem de puternic.

C3: Deoarece emitentul

- ◆ **a codificat în mod genial informația pe care o găsim în moleculele ADN,**
- ◆ **a trebuit să construiască mașinile biologice care să decodifice informația și să execute toate procesele de biosinteză,**
- ◆ **a trebuit să stabilească toate detaliile de construcție și capacitățile organismelor, deducem că**

emitentul le-a vrut așa pe toate și că El trebuie să fie omnipotent.

Argumentare: La concluzia nr. 2 am putut stabili pe baza legilor naturii că emitentul (Creatorul, Dumnezeu) trebuie să fie omniscient și etern. Vrem să ne referim acum la mărimea puterii Lui. Prin „putere“ se înțelege tot ceea ce se poate descrie prin noțiunile de capacitate, putere, efect și creativitate. Pentru a crea tot ceea ce are viață este necesară o astfel de putere.

Spre ex., pe baza omniscienței lui emitentul știe cum poate să programeze celulele ADN. Însă această știință nu-i suficientă și spre a da viață celulelor. Pentru a trece de la știință la executarea practică este necesară capacitatea de a putea construi toate mașinile biologice. Viața nu este posibilă fără o puterea creatoare.

¹ Limbajul folosit aici ar putea crea părerea că „infini” ar putea fi un număr care se poate număra, la care se ajunge dacă se numără destul de mult. Ceea ce nu este cazul.

² Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui eternă și dumnezeirea Lui, se văd clar de la crearea lumii, când te uiți cu atenție la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți ...

Nu ne putem imagina cantitativ cât de mare este această putere extraordinară, însă Biblia ne arată adevărata ei mărime, prin aceea că ne prezintă emitentul **omnipotent** care se află în spatele ei: „Eu sunt Alfa și Omega ... Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel atotputernic“ (Apoc. 1:8). „Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere“ (Luca 1:37).

Concluzia nr. 4: Dumnezeu este ne-material.

C4: Deoarece informația prin natura ei este o mărime ne-materială, ea nu poate să provină dintr-o mărime materială. De aceea se poate concluda:

Prin natura lui emitentul trebuie să fie ne-material (spirit).

(Aplicație a LNI-1, LNI-2)

Argumentare: Informația este o mărime ne-materială și de aceea la originea ei ea necesită o sursă ne-materială. Din unde rezultă: Prin natura lui emitentul trebuie să fie ne-material sau cel puțin să aibă componente ne-materiale. Tocmai lucrul acesta învață și Biblia în Ioan 4:24: „Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să se închine în duh și în adevăr“.

Concluzia nr. 5: Omul nu există fără suflet, combaterea materialismului.

C5: Pentru că noi oamenii suntem capabili să creăm informații, ele nu pot să-și aibă originea în partea noastră materială (corp). De aceea putem concluda:

Omul trebuie să aibă o componentă ne-materială (suflet, duh).

(Aplicație a LNI-1, LNI-2)

Argumentare: În biologia evoluționistă și moleculară se gândește exclusiv în mod materialist. Acest reduționism (adică explicația exclusivă în cadrul materiei) a fost ridicat la metodă de lucru. Materialismul se poate contrazice cu ajutorul legilor informației astfel: Toți avem capacitatea de a crea informații noi. Putem scrie gândurile noastre în scrisori, referate și cărți sau să purtăm convorbiri creative, iar prin aceasta creăm o mărime ne-materială, anume informația (faptul că pentru stocarea și transmiterea ei avem nevoie de un purtător material nu modifică nimic din natura informației). Din aceasta putem să tragem o concluzie foarte importantă, anume că alături de corpul nostru (material) trebuie să mai avem o componentă ne-materială. Filozofia materialismului, care a fost cel mai răspândită în marxism-leninism și comunism, este combătută și în mod științific cu ajutorul legilor naturii referitoare la informație.

Și Biblia confirmă concluzia noastră de mai sus, anume că omul nu se compune numai din materie. Cităm pentru aceasta 1 Tesaloniceni 5:23: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și *duhul* vostru, *sufletul* vostru și *trupul* vostru să fie păzite întregi, fără pată, la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. Trupul este partea materială a omului, pe când sufletul și duhul cele ne-materiale.

Concluzia nr. 6: Imposibilă explozia primară.

C6: Deoarece informația nu este o mărime materială, putem deduce că este FALSĂ afirmația: „Universul s-a format numai din materie și energie“.

(Aplicație a LNI-2)

Argumentare: Și astăzi se mai afirmă că universul s-ar fi format printr-o explozie primară, ea având la dispoziție numai materie și energie. Tot ceea ce percepem, observăm sau măsurăm astăzi în lumea noastră se bazează pe acest principiu și a rezultat

fără nici un adaos din cele două mărimi fizice. Este ipoteza exploziei primare tot așa de contestabilă ca și un perpetuum mobile? Răspuns: DA, cu ajutorul legilor naturii referitoare la informație. În lumea noastră găsim în celulele tuturor organismelor o mulțime de informații. Conform legii LNI-1 informația este o mărime ne-materială și drept consecință este imposibil ca ea să fi rezultat din materie și energie. Prin aceasta este fals și „sistemul filozofic al exploziei primare“.

Evoluția este privită de toți adepții ei ca un principiu universal. Ea formează un lanț, din care nu poate lipsi nici o ză: Explozia primară – evoluția cosmică – evoluția geologică. Dacă se rupe una dintre zăle, atunci se desface întregul lanț. Prin concluzia nr. 6 se rupe deja prima ză a lanțului. Lucrul acesta se mai poate formula astfel: Este neimaginabilă o explozie primară din care să poată rezulta informație și viață.

Și Biblia relatează că lumea actuală nu a rezultat din procese care ar fi durat miliarde de ani, ci prin creația realizată în șase zile de un Dumnezeu omnipotent. Citim astfel în Exodul 20:11: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele; iar în ziua a șaptea S-a odihnit.“

Concluzia nr. 7: Nici o evoluție.

C7: Deoarece informația este componenta de bază a oricărei vieți, care nu poată să rezulte din materie și energie, se impune existența unui emitent inteligent. Cum însă toate teoriile evoluției chimice și biologice pretind că informația trebuie să-și aibă originea numai în materie și energie (nici un emitent), deducem/conchidem că toate teoriile și conceptele evoluției chimice și biologice (macroevoluție) trebuie să fie FALSE.

(Aplicație a LNI-1, LNI-2, LNI-4b, LNI-4d)

Argumentare: Teoria evoluționistă încearcă să explice viața numai la nivelul fizico-chimic (reducționism). Reducționistii ar prefera să existe o trecere fluentă de la materia anorganică la materia organică. Cu ajutorul legilor informației putem să tragem concluzii esențiale: Ideea macroevoluției – deci calea de la celula primară până la om – este falsă. Informația este un factor fundamental și absolut necesar pentru toate sistemele vitale. Însă fiecare informație – și nici sistemele vitale nu sunt excluse – necesită un Autor spiritual/inteligent. Pe baza legilor informației sistemul evoluționist se dovedește a fi un „perpetuum mobile al informației“.

Se pune însă întrebarea: Unde găsim emitentul informației referitoare la moleculele ADN? El nu poate fi descoperit sub nici o formă. Oare tocmai de aceea informația să fi apărut molecular-biologic?

Răspunsul este același, pe care-l vom da în următoarele cazuri:

Dacă privim la multitudinea informației conținută în hieroglifele din Egipt, pe nici o piatră nu se poate recunoaște vreun emitent. Nu găsim decât urmele Lui, pe care El le-a cioplit în piatră. Nimeni nu îndrăznește însă să afirme că această informația a apărut fără emitent și fără un concept mintal.

Dacă se cuplează două calculatoare, care fac un transfer de informație și pornesc anumite procese, nici la ele nu putem recunoaște un emitent. Însă orice informație a fost concepută cândva de unul sau mai mulți programatori.

Informația din moleculele ADN este transmisă moleculelor ARN; lucrul acesta se întâmplă analog cu transferul de la un calculator la celălalt. În celulă funcționează mașinării biologice extrem de complexe, care transpun în mod genial comenzile programate. Deși nu vedem emitentul – ca și în cazul exemplurilor amintite – ar fi însă un reducționism inacceptabil să-l ignorăm.

Nu trebuie să ne mirăm dacă programele emitentului informației biologice sunt cu mult mai geniale decât programele noastre omenești. Așa cum a fost descris în concluzia nr. 2, în definitiv aici avem de-a face cu un emitent de o inteligență infinită. Programul Creatorului este conceput așa de genial, astfel încât sunt posibile adaptări majore la condiții noi. În biologie aceste procese sunt denumite microevoluție. Ele nu au însă nimic de-a face cu un proces evolutiv, ci cu optimizări ale parametrilor în cadrul aceleiași rase.

Pe scurt: Legile informației exclud categoric o macroevoluție, așa cum este ea presupusă în cadrul teoriei evoluției. Pe când varietățile în cadrul unei rase, de multe ori cu adaptări esențiale, sunt explicabile cu ajutorul genialului program realizat de Creator.

În relatarea despre creație Biblia subliniază mereu că plantele și animalele au fost create după rasele (soiurile) lor. În primul capitol din Biblie se spune de nouă ori, după rasa lor, spre exemplu ca în Geneza 1:24–25: „Dumnezeu a zis: Să dea pământul viețuitoare **după soiul lor**, vite, reptile și animale sălbatice **după soiul lor**. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice **după soiul lor**, vitele **după soiul lor** și toate reptilele pământului **după soiul lor**. Dumnezeu a văzut că erau bune“.

Concluzia nr. 8: Nici o viață numai din materie.

C8: Pentru că organismele sunt o mărime ne-materială, ele nu pot să fi rezultat din materie. De aici deducem:

În materie nu există nici un proces care să transforme materia moartă în materie vie. Procesele pur materiale nu pot duce la viață nici pe pământ și nici în altă parte a universului.

(Aplicație a LNI-1)

Argumentare: Reprezentanții teoriei evoluționiste afirmă că dacă sunt îndeplinite anumite condiții, viața rezultă automat în cadrul proceselor materiale. Însă ceea ce caracterizează un organism (sau fenomenul vieții) este tocmai modul ne-material al informației. Din această cauză putem aplica LNI-1, care spune „o mărime materială nu poate crea o mărime ne-materială“. Cum viața este ceva ne-material, orice fel de viață necesită un Autor. Așa cum ne arată concluzia nr. 8, cu ajutorul unei noi încercări putem exclude apariția spontană a vieții din materie. În concluzia nr. 7 am ajuns la același rezultat cu ajutorul legilor informației.

Rezumare: Am prezentat legile naturii referitoare la informație. Drept consecință rezultă concluzii esențiale, care se referă atât la Dumnezeu cât și la originea vieții și a omenirii. Cu ajutorul legilor informației putem combate mai multe idei:

- concepția pur materialistă în științele naturii
- toate conceptele obișnuite ale evoluției (evoluție chimică, biologică)
- materialismul (spre ex., imaginea materialistă despre om)
- ipoteza exploziei primare
- ateismul

Literatură

[1] Gitt, W.: Am Anfang war die Information, ediția a III-a revizuită și completată, 2002, Hänssler-Verlag, Holzgerlingen, 360 S.

Acest referat redă în formă concisă conținutul cărții „Am Anfang war die Information“ [1]. Între timp cartea a fost tradusă în următoarele limbi:

engleză: *In the Beginning was Information, Christliche Literatur-Verbreitung, Bielefeld, 3rd English Edition 2003, ISBN 3-89397-255-2, 256 p.*

japoneză: *Printed in Japan 2008, ISBN 978-4-264-02622-8, 398 p.*

rusă: *В начале была информация, 2008, ISBN 978-966-491-019-1, 341 p.*

ungară: *Kezdetben volt az információ, Magyar kiadás, 2004 by Evangéliumi Kiado es Irratmisszió, ISBN 963-9434-60-4, 266 p.*

În curs de traducere: poloneză, portugheză, cehă, română.